

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

(5) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 22 Σεπτεμβρίου 1952 (Π.Ο.Η.) Ἔτος ΣΤ'. Ἀριθ. 138 - Τμὴ Φύλλου Δεχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καρκαρήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Ἐξάμηνος δραχ. 15.000—Ἐτησίᾳ δραχ. 30.000 Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 3.—Ἐτησίᾳ δολ. 6
Γραφεῖα : Ὁδὸς Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι Τηλέφ. 33.839	

ΜΙΑ ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΚΔΗΛΟΣ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Διανλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Ἡ ἀλήθεια πρέπει πάντοτε νὰ λέγεται, ὅσο καὶ πικρὰ εἰναι. Εἶναι ἀλήθεια πραγματικὴ καὶ ἀναμφισβήτητος, ὅτι τὰ πάντα ἐν Ἑλλάδι βαδίζουν πρὸς τὴν ἀποσύνθεσιν σταθερῶ ποδὶ καὶ βεβαίῳ. Καὶ ἡ ἀποσύνθεσις αὕτη ὡς γύψ, ὡς ἔριννος, κατατρώγει τὰ σπλάγχνα τοῦ λαοῦ μας.

Ἡ φθορὰ καὶ ἡ ἀποσύνθεσις καθίστανται βεβαιότεραι καὶ ἀσφαλεῖς διὰ τῆς ἐπιληψίμου τῶν μυθιστορημάτων ἀναγνώσεως, διὰ τοῦ θεάτρου, διὰ τοῦ κινηματογράφου καὶ τῆς ἐλλείψεως θείας διδασκαλίας καὶ ἡθικῆς ἀναμορφώσεως, ἥτις, καὶ ἂν κάπου εὐρεθῇ, εἶναι τόσον τυπικὴ καὶ ξηρά, ὥστε ἀντὶ ὠφελείας προκαλεῖ ζημίαν. Δι' ὧν αὐτῶν δηλητηριάζεται ἡ κοινωνία καὶ ἀνασκάπτεται ὁ τάφος τῆς Ἑλλάδος.

Ἀλλοίμονον! Οὕτω ἀσφαλῶς τὸ ἔνδοξον ἡμῶν, ἀλλὰ ταλαίπωρον Ἔθνος, βαδίζει πρὸς τὸν ὀλεθρον καὶ πρὸς τὴν ὀριστικὴν καταστροφὴν. Καὶ εἰς τοῦτο δὲ ἀκεραίαν φέρει τὴν εὐθύνην ἡ Ἐκκλησία, ἥτις πρὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς συμφορᾶς, μένει ὅλως ἀσυγκίνητος καὶ ἀδιάφορος. Ἀλλὰ μὲ τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι οἱ λοιποὶ δὲν φέρουν εὐθύνην. Ὁλόκληρον τὸ κράτος καὶ τὰ ἄτομα, τὰ ἀποτελοῦντα αὐτό, φέρουν ἐξ ἴσου εὐθύνην καὶ θὰ ἔλθῃ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ πάντες θὰ λογοδοτήσωμεν διὰ μίαν τόσον μεγάλην καταστροφὴν.

Ἐκαστος λοιπὸν εἰς τὸν κύκλον του φέρει εὐθύνην καὶ ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ καταβάλῃ πᾶσαν δυνατὴν καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐξαχτωμένην φροντίδα ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Ἔθνους μας.

Ἄς θέσωμεν ἐκ ποδῶν τὰς ἰδιότητες, τὰς σαρχολατρίας, τὰς πολυτελείας, τὰς αἰσχυρότητας καὶ ἀνηθικότητας. Ἄς διώξωμεν μακράν, ὅπου καὶ ἂν εὐρισκώμεθα, τὴν θερησκευτικὴν ἀδιαφορίαν καὶ ψυχρότητα, ἐκ τῆς ὁποίας γεννῶνται καὶ ἀναπτύσσονται δι' αὐτῆς πάντα τὰ φθοροποιὰ μέσα τῆς τοιαύτης ἀποσυνθέσεως.

Τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος μὲ γιγαντιαία βήματα

βαδίζει πρὸς τὴν ἀποσύνθεσιν, ἥτις κατατρώγει, ἀλλοιμονον, αὐτό, καὶ ἐλαχίστη πλέον ὑπολείπεται ἐλπίς σωτηρίας!

Ἡ αἴγλη καὶ ἡ δόξα, ἥτις ἄλλοτε περιέβαλλε τὸ δύστηνον Ἔθνος, ἔφυγε μακράν. Ἡ δὲ θερησκευτικὴ του μόρφωσις ἀνεκόπη παντελῶς. Τὸ θερησκευτικὸν αἶσθημα ἐξέπνευσε, καὶ μόλις ἐλάχιστοι ἀκούονται παλμοί. Μικροὶ καὶ μεγάλοι, εὐγενεῖς καὶ ἄσχημοι, ἀγράμματοι καὶ ἐπιστήμονες, πλούσιοι καὶ ἰδιῶται καὶ οἱ Κληρικοὶ, ἀλλοίμονον! καὶ παιδιὰ σχεδόν, σήμερον ζῶσι περιφρονοῦντες τὴν Ἀγίαν Θρησκείαν, ἄλλοι μὲν θετικῶς, ἄλλοι δὲ ἀρνητικῶς, ἀσπαζόμενοι τὰ φαῦλα καὶ φιλόσαρκα ἥθη καὶ ἔθιμα τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ, θύοντες εἰς τὸν βάνχον, κυλιόμενοι ἀναιδῶς εἰς τὰς ἡδονὰς τῆς σαρκός, φοιτῶντες ἀντὶ εἰς τοὺς Οἴκους τοῦ Θεοῦ, εἰς τοὺς οἴκους τῆς ἁμαρτίας, εἰς τὰ θεάτρα, τοὺς κινηματογράφους καὶ τὰ χαμαιτυπεῖα, ὑβρίζοντες δημοσίως τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρα ἡμῶν Χριστὸν καὶ Παναγίαν Μητέρα Του καὶ πάντα τὰ ἱερὰ καὶ ὁσια τῆς Θρησκείας μας.

Πανταχοῦ ἐπικρατεῖ φανulότης καὶ αἰσχυρότης, πανταχοῦ ἀποσύνθεσις τοῦ Ἔθνους, τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σχολείου, τῆς οἰκογενείας. Πανταχοῦ πνευματικὸς ἐκτροχιασμὸς καὶ σαπρότης. Πανταχοῦ διαφθορά, ἐξαχρείωσις καὶ ἐγκληματικότητα. Καὶ εἰς ὅλα αὐτὰ τὸ αἴτιον εἶναι ἡ θερησκευτικὴ ἀδιαφορία καὶ ἡ ἔλλειψις ὑγιαινούσης ἡγεσίας ἐν τῷ Κράτει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Κατόπιν τῆς οἰκτρᾶς καὶ ἀπέλπιδος αὐτῆς καταστάσεως, ἃς κινήθῃ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία καὶ ἕκαστος εἴτε ἄτομον λέγεται, εἴτε οἰκογένεια, εἴτε ὁργάνωσις, ἃς ἐργασθῇ πρὸς διάσωσιν τῶν ἐρείπιων καὶ ἀποτροπὴν τῆς ἀποσυνθέσεως.

Φοβερὸν ἀτύχημα διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Ἑλλάδα, τὰ πάντα ἐν αὐτῇ κινοῦνται καὶ ἐργάζονται ἐναντίον αὐτῆς!

Ὀργανώσεις θερησκευτικαὶ καὶ Σωματεῖα θερη-

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΨΥΧΑΓΓΕΛΙΚΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ

"ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ,"

«Όταν κάποτε ὁ Σωτὴρ ἀπηυθύνθη πρὸς τοὺς μαθητάς Του, συνιστῶν εἰς αὐτοὺς νὰ ἀπέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια, ἐὰν ᾔθελαν, ὁ ἀπλὸς καὶ γεμάτος φλογερὸς ζῆλος Πέτρος ἀπήντησε χαρακτηριστικά: «Πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα Ζωῆς αἰώνιου ἔχεις;» Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου ἐκφράζει τὴν μεγαλυτέραν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπισημότεραν κρίσιν διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς διδασκαλίας: λόγια, ποὺ ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλουν καὶ τὸν πλέον δύστροπον χαρακτήρα, νὰ ἐξευγενίσουν τὴν ζωὴν, νὰ τὴν κάουν ὡραία καὶ εὐγενική. Τέτοια εἶναι τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου.

Αὐτὸ διαπιστώνει κανεὶς, διὰ ἀκούσῃ τὴν ὑπέροχον προτροπὴν, ποὺ ἀπηύθυνε ὁ Σωτὴρ στὰ πλήθη καὶ ποὺ τὴν ἀκούσαν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Κυριακῆς μετὰ τὴν ὕψωσιν «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι» (Εὐαγγέλ. Μάρκος). Βαθεῖα μᾶς συγκινεῖ ὁ σεβασμὸς τοῦ Σωτῆρος πρὸς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀτόμου καὶ τὴν προσωπικότητά μας. Καίτοι ἔχει ὅλην τὴν ἐξουσίαν, τὴν ἐξουσίαν μάλιστα νὰ μᾶς κἀνῃ εὐτυχισμένους, ἐν τούτοις συμπεριφέρεται μὲ εὐγενικὴ στοργὴ καὶ μὲ οὐράνια καλωσύνη. «Ὅστις θέ-

σκεινικὰ μετὰ περιδοικῶν Ὁρθοσκευτικῶν, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἐκτὸς τοῦ ὅτι προσφέρουν ἐλαχίστην καὶ ξηρὰν πνευματικὴν κίνησιν καὶ τροφήν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Κοινωνίαν τῆς Ἑλλάδος, νοθεύουν τὰ ἀγνὰ νάματα τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ὁρησκείας μὲ τὰ θολερὰ ὕδατα τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, καὶ φροντίζουν νὰ προτεσταντοποιήσουν τοὺς Ἕλληνας καὶ διδάξουν εἰς αὐτοὺς, ὅτι ἡ Ὁρησκεία εἶναι ἀνθρώπινον κατασκευάσμα, τὸ ὁποῖον δύναται ὁ καθείς νὰ τὸ τροποποιῇ κατὰ βούλησιν, ἔξ οὗ ὁ μαρσμός τοῦ ἀγνοῦ καὶ καθαροῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανικοῦ αἰσθήματος καὶ ἐν συνεχείᾳ ἡ ἀσυνδορία καὶ ἡ Ὁρησκευτικὴ ψυχρότης.

Αὕτη εἶναι μία ἀλήθεια πραγματική, ἀλλὰ πικρὰ διὰ πολλοὺς καὶ ἰδίᾳ διὰ τοὺς ὑπευθύνους τῆς τοιαύτης καταστάσεως.

Πλὴν δὲν εἶναι ἀργά, ἡ ὥρα εἶναι δωδεκάτη παρὰ ἐν λεπτόν· καὶ τὸ ἐν αὐτὸ λεπτόν χρησιμοποιούμενον καλῶς δύναται νὰ σώσῃ τὴν κατάστασιν, ὅσον καὶ ἀθλία, ἐὰν εἶναι, ἀρκεῖ οἱ ἀρμόδιοι νὰ ἀφυπνισθῶσιν ἐκ τοῦ ληθαργίου, εἰς ὃν πρὸ πολλοῦ περιήλθον.

Δι' ἡμᾶς πάντας τοὺς πονοῦντας διὰ πάντα ταῦτα ἐναπομένει τοῦτο, νὰ ὑψώσωμεν ἱκέτιδας χεῖρας πρὸς Κύριον Σαββαὼθ καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶμεν τὸ ἔλεος Αὐτοῦ, ἵνα ἐξαποστείλῃ ἀπὸ τὸ ὑπερουράνιον καὶ νοερὸν θυσιαστήριον Αὐτοῦ τὴν Θείαν Αὐτοῦ εὐλογίαν καὶ τὸν φωτισμόν Του, ὅπως δι' αὐτοῦ φωτισθῶμεν πάντες καὶ ὁδηγηθῶμεν εἰς ὁδὸν ἀγαθὴν καὶ ἀξίαν τῆς Ἑθνικῆς ἡμῶν Δόξης, πρὸς εὐμερίαν ἡμῶν καὶ δόξαν τοῦ ἐκλεκτοῦ ἡμῶν Ἑθνους.

λει» Ἄν τολμήσωμεν νὰ συγκρίνωμεν τὴν συμπεριφορὰ αὐτὴν τοῦ Σωτῆρος μὲ τὸν τρόπον αὐτῶν, ποὺ βυρκαρίζονται νὰ θεωροῦνται ἀντιπρόσωποι του, θὰ καταλάβωμεν τὸ μέγεθος τῆς καταπτώσεώς των καὶ τὴν διαστrophὴν τῶν χριστιανικῶν ἀξιών ἀπ' αὐτοὺς. Φίλοι τῆς βίας καὶ τύραννοι ἐπιμένουν νὰ μᾶς ὁδηγήσουν μὲ τὴν δύναμιν τῶν δειλῶν στοῦ μαντρὶ τους.

Νὰ λοιπὸν ποιοὶ εἶναι οἱ «ἀντιπρόσωποι» τοῦ Σωτῆρος χρεωκοπημένοι ἐπαγγελματίαι, ποὺ ἔχουν ἀναγάγει σὲ περιωπὴ τὴν ὑποκρισίαν.

Καὶ μετὰ ὁ Σωτὴρ προχωρεῖ «ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ». Φράσεις σκληρές, ποὺ ὥστόσο εἶναι γεμάτες ρεαλισμό. Δὲν εἶναι βέβαια καὶ εὐκόλο πρᾶγμα νὰ ἀρνηθῇ κανεὶς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ὅμως εἶναι ἡ ἀναγκαία μοῖρα γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὁποιοῦδήποτε καθήκοντος. Τὸ καθήκον γιὰ νὰ ὁλοκληρωθῇ χρειάζεται παραμερισμὸ καὶ κάποτε - κάποτε ὁλοκληρωτικὸ ἐμμηδενισμό τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ὅταν σὲ κάθε ἐπιταγῇ, ἀκούγεται ἡ φιλάρεσκος καὶ πλανεύτρα φωνὴ τοῦ ἐγὼ μας, τότε ποτε δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἐκτελέσουμε τὸ καθήκον. Τὸ καθήκον συνοδεύεται πάντα ἀπὸ τὴν αὐταπάρνησιν καὶ αὐτὸ ζητᾷ ὁ Χριστὸς μας ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ θὰ θελήσουν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. Μὰ στὴν περίπτωσιν αὕτη ἀκολουθεῖ μιὰ θυσία μικρὴ ἢ μεγάλῃ· θυσία, ποὺ σύμβολό της ἐκφραστικὸ καὶ παραστατικὸ εἶναι ὁ Σταυρός: «Ὅλοι μας νοσταλγοῦμε ἡρεμὴ καὶ ἀτάραχον ζωὴν, μὰ διὰ ὅμως ἀντιμετωπίσουμε τὸ καθήκον, θὰ πρέπη ἀγύγιστα νὰ σηκώσουμε τὸν Σταυρὸν του, νὰ ἀνεχθοῦμε τὴν θυσία, ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε παιδιὰ Του.

Στὰ λόγια αὐτὰ ὑποκρύπτονται καὶ οἱ βασικὲς ἀρχὲς τοῦ χριστιανισμοῦ. Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι θυσία, ἀγὼν, προσπάθεια γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ ἰδανικοῦ καὶ τὴν προσέγγισιν τοῦ τελείου. Στὸ δρόμο τῆς ζωῆς μας κατ' ἀνάγκην θὰ συναντήσουμε τὸ κακὸ. Καὶ τότε θὰ πρέπη ἡ νὰ συμμαχήσουμε μαζύ του καὶ θὰ μεταβληθῶμε σὲ σκουλήκια συγκαμωρὰ ἢ νὰ τὸ ἀντιμετωπίσουμε ἡρωϊκὰ καὶ νὰ πετάξουμε ἀνάλαφρα σὰν ἀετοὶ στοὺς κόσμους τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ στὴν περίπτωσιν αὕτη ὁ ἀγὼν εἶναι τὸ ὡραιότερον περιεχόμενο στὴ ζωὴ μας· εἶναι αὐτό, ποὺ μᾶς κάνει διαφορετικώτερους ἀπ' τὰ ζῶα.

Περίεργο πρᾶγμα, ποὺ συνιστᾷ ἓνα θαῦμα μέσα στὴν ἱστορία. Ὁ Χριστὸς φωνάζει ἀνθρώπους γιὰ νὰ ἀγωνισθοῦν καὶ νὰ θυσιασθοῦν· καὶ ἐκείνοι ἀντὶ νὰ τρομάξουν, εὐχάριστα δέχονται τὸ προσκλητήριον καὶ ἀποδύονται στὸ σκληρότερον ἀγῶνα, ποὺ τελειώνει συνήθως μαρτυρὰ. Πλήθη μαρτύρων καὶ Ἀγίων, πλήθη ἐναρέτων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ ἤμουσαν καὶ ἀπεδέχθησαν τὸ ὑπέροχον προσκλητήριον τοῦ Σωτῆρος, ἀνεδείχθησαν ἥρωες καταπληξάντες τὸν κόσμον μὲ τοὺς ἀθλοὺς των.

Μὰ καὶ στὴ σημερινὴ ἐποχὴ ἡ φράσις τοῦ Σωτῆρος θὰ πρέπη νὰ ἀποτελέσῃ γνώμονα καὶ ρυθμιστὴ τῆς ἀτομικῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸ θὰ μπορέσουμε νὰ κατανικήσουμε τὰ διάφορα πάθη, ἐπίκτητα ἢ κληρονομικά καὶ θὰ κά-

ΤΟ ΥΨΗΛΟΝ ΥΠΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΙΕΡΩΣΥΝΗΣ (Πῶς τὸν θέλει τὸν Ἱερέα ὁ Ἱερός Χρυσόστομος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς ἓνα σημεῖον ὁ Χρυσορρήμων θίγει εὐστοχότατα τὸ θλιβερόν φαινόμενον μερικῶν κληρικῶν, παρακινουμένων ἀπὸ γυναίκας (ἀνεξαρτήτως κοσμικῶν ἢ καλογραιῶν. «Ὁ μὲν γὰρ θεῖος νόμος αὐτὰς (δηλ. τὰς γυναίκας) ταύτης ἐξέωσε τῆς λειτουργίας, ἐκεῖναι δὲ ἑαυτὰς εἰσωθεῖν βιάζονται· καὶ ἐπεὶ δι' ἑαυτῶν ἰσχύουσιν οὐδέν, δι' ἑτέρων πράττουσιν ἄφθονα· καὶ τοσαύτην περιβέβληνται δύναμιν, ὥς τῶν ἱερέων καὶ ἐγκρίνειν καὶ ἐκβάλλειν, οὓς ἂν ἐθέλωσιν». Καὶ ὀλίγας γραμμὰς κατωτέρω «τοσαύτης αὐταῖς μετέδωκαν παρηγορίας, ὥς καὶ ἐπιτιμᾶν τοῖς τῶν Ἐκκλησιῶν προεστώσι καὶ καθάπτεσθαι πικρότερον ἐκείνων ἢ τῶν ἰδίων οἰκετῶν οἱ δεσπόται».

Δὲν εἶναι βέβαια δυνατόν νὰ ἀναπτύξωμεν ὅλα τὰ σημεῖα τῆς ὑπερόχου αὐτῆς πραγματείας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τοῦ ὑψηλοῦ τῆς Ἱερωσύνης ὑπουργήματος εὐχόμεθα νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐκλαϊκεύσωμεν τὸ ἀριστοῦργημα καὶ ἐμπνευσμένον αὐτὸ ἔργον κυρίως διὰ τοὺς κληρικούς. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀναφέρομεν ὥς μικρὸν ἐπίλογον μίαν θαυμασίαν περικοπήν, τὴν ὁποίαν ἐρρασιώθημεν ἀπὸ τὸ XII καὶ XIII κεφάλαια τοῦ Γ' λόγου.

«Νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διορατικὸν καὶ μυρίους πανταχόθεν κεκτῆσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, ὥς οὐχ ἑαυτῷ μόνον, ἀλλὰ καὶ πληθὺν ζῶντα τοσοῦτω. Ἡμεῖς δὲ ὅτι νωθροὶ καὶ παρειμένοι καὶ πρὸς τὴν ἑαυτῶν μόλις ἀρκοῦντες σωτηρίαν, καὶ αὐτοὺς ἂν ὁμολογήσεις, ὁ μάλιστα πάντων τὰ ἡμέτερα, διὰ τὸ φιλεῖν, κρύπτειν σπουδάζων κακὰ. Μὴ γάρ μοι νηστεῖαν ἐνταῦθα εἴπης, μηδὲ ἀγρυπνίαν, μηδὲ χάμευνίαν καὶ τὴν λοιπὴν τοῦ σώματος σκληρά γωγίαν. Καὶ τούτων μὲν γὰρ ὅσον ἀπέχομεν, οἶδας· εἰ δὲ καὶ εἰς ἀκρίβειαν ἡμῖν κατάρθωτο, οὐδὲ οὕτως μετὰ τῆς παρούσης νωθρότητος ἰσχυρεῖν ἂν τι πρὸς τὴν ἐπιστάσιν ἡμᾶς ταῦτα ὠφελῆσαι ἐκείνην. Ἀνθρώπων μὲν γὰρ εἰς οἰκίσκον τινὰ κατακλεισθέντι καὶ τὰ αὐτοῦ μεριμνῶντι μόνον, πολλὴν ἂν ταῦτα παράσχοι τὴν ὠφέλειαν· εἰς δὲ τοσοῦτον σχιζομένῳ πληθος, καὶ καθ' ἕναστον τῶν ἀρχομένων ἰδίας κεκτῆμένῳ φροντίδας, τί δύναται ἂν πρὸς τὴν ἐκείνων ἐπίδοσιν ἀξιόπιστον συμβάλλεσθαι κέρδος, ἂν μὴ ψυχὴν εὐτονοῦ καὶ ἰσχυροτάτην ἔχων τύχη;

XIII Καὶ μὴ θαυμάσης, εἰ μετὰ τοσαύτης καρτερίας ἐτέραν βάσανον ζητῶ τῆς ἀνδρείας τῆς ἐν τῇ ψυχῇ, τὸ μὲν γὰρ σίτων καὶ ποτῶν καὶ στρωμνῆς καταφρονεῖν ἀπαλῆς, πολλοῖς οὐδὲ ἔργον ὀρώμεν ὄν, καὶ μάλιστα γε τοῖς ἀγροικότερον διακειμένοις, καὶ οὕτως ἐκ πρώτης

νοῦμε κτῆμα μας τὴν ἀρετὴν, ἀπαραίτητη προϋπόθεσι τῆς εὐτυχίας.

Στὸν ἀγῶνα αὐτὸν θὰ ἔχομε τὴν ἡθικὴν συμπαράστασις Ἐκείνου, ποῦ μᾶς ἀπευθύνει τὸ προσκλητήριον.

τραφεῖσι τῆς ἡλικίας, καὶ πολλοῖς δὲ ἐτέροις, τῆς τε τοῦ σώματος κατασκευῆς καὶ τῆς συνηθείας ἐξευμαριζούσης τὴν ἐν ἐκείνοις τοῖς πόνοις τραχύτητα. Ὑβριν δὲ καὶ ἐπήρειαν κοῖ λόγον φορτικὸν καὶ τὰ παρὰ τῶν ἐλαττόνων σκώματα τὰ τε ἀπλῶς καὶ τὰ ἐν δίκῃ λεγόμενα, καὶ μέμψεις τὰς εἰκῇ καὶ μάτην παρὰ τῶν ἀρχόντων καὶ παρὰ τῶν ἀρχομένων γινομένης, οὐ τῶν πολλῶν ἐνεγκεῖν, ἀλλ' ἐνός που καὶ δευτέρου. Καὶ ἴδοι τις ἂν τοὺς ἐν ἐκείνοις ἰσχυροὺς πρὸς ταῦτα οὕτως ἰλιγγιῶντας, ὥς μᾶλλον τῶν χαλεπωτάτων ἀγριαίνειν θηρίων. Τοὺς δὲ τοιοῦτους μάλιστα τῶν τῆς ἱερωσύνης ἀπειρομεν περιβόλων. *Τὸ μὲν γὰρ μήτε πρὸς τὰ σίτα ἀπηγχονῆσθαι, μήτε ἀνηπόδητον εἶναι τὸν προεστώτα, οὐδὲν ἂν βλάβειε τὸ κοινὸν τῆς ἐκκλησίας· θυμὸς δὲ ἀγριος, εἰς τε τὸν κεκτῆμένον εἰς τε τοὺς πλησίον μεγάλας ἐργάζεται συμφοράς. Καὶ τοῖς μὲν ἐκείναι μὴ ποιούσιν οὐδεμίαν ἀπειλὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ κεῖται· τοῖς δὲ ἀπλῶς ὀργιζομένοις γέεννα καὶ τὸ τῆς γεέννης ἡπελῆται πῦρ. Ὡς περ οὖν ὁ δόξης ἐρῶν κενῆς, ὅταν τῆς τῶν πολλῶν ἀρχῆς ἐπιλάβηται, μείζονα τῷ πυρὶ παρέχει τὴν ὕλην· οὕτως ὁ καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐν ταῖς πρὸς ὀλίγους ὀμιλίας κρατεῖν ὀργῆς μὴ δυνάμενος, ἀλλ' ἐκφερόμενος εὐχερῶς, ὅταν πληθους ὅλου προστάσιαν ἐμπιστευθῇ, καθάπερ τι θηρίον πανταχόθεν καὶ ὑπὸ μυρίων κεντούμενον, οὔτε αὐτὸς ἐν ἡσυχίᾳ δύναται ἂν ποτε διάγειν, καὶ τοὺς ἐμπιστευθέντας αὐτῷ μυρία διατίθῃσι κακὰ».*

Δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησης, ὅτι ἐὰν ὁ κληρικὸς ἀχθῇ εἰς τὸ ὑψηλὸν ἐλίπεδον, ποῦ τὸν ἐτοποθέτησε ἡ ὑψηλὴ Διάνοια τοῦ Χρυσορρήμονος, τότε ἀσφαλῶς καὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ ἴδῃ ἡμέρας εὐτυχεῖς, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία θὰ βαδίσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἡθικῆς αὐτῆς ἀναγεννήσεως. Ὡς ἐκ τῆς ἀποστολῆς του ὁ κληρὸς ἡ συντρίβει ἡ οἰκοδομεῖ. Τελειώνομεν μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιτεθείσης περικοπῆς «Νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διορατικὸν καὶ μυρίους πανταχόθεν κεκτῆσθαι τοὺς ὀφθαλμούς». Ἐὰν δὲν ἔχη τὰς ἱκανότητας αὐτὰς, ἃς μὴ τολμήσῃ νὰ πλησιάσῃ τὸ Ἱερὸν θυσιαστήριον, διότι καὶ αὐτὸς κατακαίεται καὶ τοὺς πιστοὺς καταφλέγει. Πρότυπον ὅλων τῶν κληρικῶν ἔστω ἡ μεγάλη μορφή τοῦ μεγάλου Κληρικῶ τῆς Ἱστορίας, Χρυσοστόμου.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν εορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐόρτασε ὁ διευθυντὴς μας κ. Σταῦρος Καραμήτσος. Μυριόστομος ἐπήρξεν ἡ εὐχὴ τῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἀδελφῶν διὰ τὴν μακροήμερευσίν του καὶ τὴν συνέχισιν τοῦ Θεαρέστου ἔργου του διὰ τὴν ἀναστήλωσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ διευθυντὴς μας, ὅλην αὐτὴν τὴν σκοτεινὴν περιόδον ποῦ διήλθαμεν ἐνεσάρκωσε τὰ εὐργνή καὶ χριστιανικὰ ἰδανικά τοῦ Ἀγῶνος μας καὶ διεξεδίκησε τὴν καταπατομένην μας ἐλευθερίαν μὲ σθένος καὶ ἀναταμάχτην πίστιν.

Ἐπαναλαμβάνομεν τώρα τὸν ἀντίλαον τῆς πανελληνίου εὐχῆς ἥτις τοῦ ἀπευθύνθη: Ὁ Κύριος νὰ τὸν δυναμώῃ καὶ νὰ τὸν ὁδηγῇ πάντοτε εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου του.

ΦΩΝΗ ΤΙΜΙΑ ΚΑΙ ΣΥΓΚΙΝΟΥΣΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αὐτὴν τὴν βαθεῖαν σημασίαν τοῦ ζητήματος τῶν Παραδόσεων καὶ τῆς ἀνάγκης τῆς διατηρήσεως ἀπαρασαλεύτων τούτων, χάριν τοῦ Ἔθνους καὶ χάριν τῆς Πίστεως, δὲν θέλει νὰ τὴν προσέξῃ ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕνα ζήτημα τόσον βασικόν, τὸ περιφρονεῖ καὶ ἀποφεύγει καὶ νὰ τὸ μελετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν προσήκουσαν λύσιν.

Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας σφάλλει ἀκόμη, διότι δὲν ἐκτιμᾷ δεόντως τὸν κίνδυνον μήπως οἱ Παλαιοσημερολογίται διωκόμενοι θελήσουν ποτὲ νὰ καταφυγούν εἰς τὴν προστασίαν ἄλλης ξένης ὁμοδόξου Ἐκκλησίας, ἥτις διατηρεῖ ἀπαρασαλεύτους τὰς παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας, πράγμα ὅπερ θὰ ἐπέφερε τεραστίαν ζημίαν εἰς τὸ Ἔθνος, ζημίαν ἀνεπανορθώτους καὶ θανασίμους διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ἐὰν αὐτοὶ ζητήσουν τὴν τοιαύτην προστασίαν ἢ ἐὰν αὐτόκλητος τοῖς προσφερθῇ αὕτη ὑπὸ ἰσχυρᾶς πίως Ἐκκλησίας, τί θὰ γίνῃ; Τοὺς κινδύνους αὐτοὺς διὰ τὸ Ἔθνος τοὺς περιφρονεῖ ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας φλεγόμενη ἀπὸ ἕνα ἀνεξήγητον μῖσος πρὸς τὴν ἡγεσίαν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν καὶ δὴ τὸν Ἀρχηγόν των, Μητροπολίτην πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομον, δὲν ἐμβαθύνει εἰς τοὺς κινδύνους αὐτοὺς, ἀλλὰ φροντίζει μόνον διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τοῦ πάθους νομίσουσα, ἐσφαλμένως καὶ ἐπικινδύνως διὰ τὸ Ἔθνος, ὅτι μὲ τὴν φυσικὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ἀντιπάλου της, θὰ ἐξαφανισθῇ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο, ποὺ διαταράσσει ἐπὶ 28 συνεχῇ ἔτη τὴν γαλήνην τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγεται ὅτι ὁ χειρισμὸς τοῦ Παλαιοσημερολογιτικοῦ ζητήματος, δὲν εἶναι μόνον ἐκκλησιαστικὸς, ἀλλὰ καὶ πολιτικὸς, διότι ἐνδιαφέρει βασικῶς τὸ Ἔθνος, ὅπερ εἶναι ἐκτεθειμένον εἰς σοβαρωτάτους κινδύνους. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν πρέπει νὰ τὸ χειρισθῇ μόνη ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ἡ Πολιτεία, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτόν, καὶ ἡμεῖς ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ Ἐθνους ἐνδιαφερόμεθα σοβαρῶς καὶ ἀγωνιζόμεθα νὰ δοθῇ ἡ ἐμπρέπουσα λύσις εἰς τὸ θέμα, ἡ ἐθνικῶς συμφέρουσα.

Ἀλλὰ τὰ σφάλματα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας εἰς τὸ ζήτημα αὐτὸ τὸ τόσον χρονίσαν, εἶναι πάρα πολλὰ καὶ θὰ χρειασθῇ νὰ συνεχίσωμεν εἰς σειρὰν σημειωμάτων μας.

Ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας σφάλλει ἀκόμη, διότι μέχρι τοῦδε δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ἀπλοῦν Ἑλληνικὸν λαὸν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰς ἰδέας του καὶ νὰ ἐμβαθύνῃ εἰς τὴν πίστιν του. Νομίζει, ὅτι ὁ Λαὸς αὐτὸς παρὰσύρεται ὑπὸ ἐπιτηδείων τινῶν.

Ἀλλὰ καὶ ἐὰν τοῦτο συνέβαινε πάλιν ἡ εὐθύνη βαρύνει τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅταν ἐδημιουργήθῃ τὸ ζήτημα τῆς ἀλλαγῆς τοῦ Ἐορτολογίου καὶ κατὰ τόπους παρέμειναν μὲ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον οἱ Χριστιανοὶ οἱ κατὰ τόπους Ἐπίσκοποι δὲν τοὺς ἐπρόσεξαν καὶ τοὺς ἐθεωρήσαμεν ὡς αἰρετικούς ἢ σχισματικούς καὶ τοὺς περιεφρόνησαν. Ἐὰν υποθέσω-

μεν ὅτι οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι εἰς τὰς ἰδέας των ἐπλανῶντο, ἡ πειρασμὸς τοῦ Ἀσώτου ἐδίδε τὴν λύσιν τοῦ προβλήματός των καὶ καθωδήγει τοὺς Ἀρχιερεῖς εἰς τὸν τρόπον τῆς συμπεριφορᾶς των πρὸς αὐτοὺς. Οἱ κατὰ τόπους ὁμῶς Ἀρχιερεῖς τοὺς περιεφρόνησαν εἰς τὴν ἀρχήν, τοὺς κατηγόρησαν, τοὺς ἐσυκαφάνησαν, τοὺς ἐδίδωσαν καὶ τελικῶς τοὺς ἀπεμάκρυναν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Πῶς εἶναι δυνατὸν τώρα μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν συμπεριφορὰν καὶ ὅταν μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, ἔχει ριζωθῇ ἡ ἰδέα, τοῦ δικαίου των καὶ ἡ πικρία τῆς διώξεως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἀποκαταστήσουν τὴν ψυχικὴν των ἐπαφὴν μὲ τὴν Ἐκκλησίαν; Τρόπος ὑπάρχει ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ τὸν συζητήσῃ, οὔτε νὰ τὸν ἀναζητήσῃ ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ σημείου σφάλλει καὶ πάλιν.

Ἐὰν, ὅπως πιστεύουν οἱ Παλαιοσημερολογίται ἢ ἀποξίς των εἶναι ἡ ὀρθότερα, τί ἐπραξεν ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν βασικὴν λύσιν τοῦ ζητήματος, διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς ἀπαραίτητου Πανορθοδόξου Συνόδου πρὸς λήψιν ἀποφάσεως; Ἀποφεύγει καὶ νὰ συζητήσῃ καὶ τὸ ζήτημα τοῦτο θεωροῦσα—πλανημένη—ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, διότι ζήτημα Ἐορτολογίου δὲ αὐτὴν δὲν ὀρίσται καὶ ἐὰν ὀρίσται θὰ λυθῇ διὰ τοῦ χρόνου καὶ διὰ τοῦ διωγμοῦ.

Καταφεύγει εἰς τὴν μέθοδον τοῦ διωγμοῦ, τὴν χειροτέραν ὁδόν, λησιμονοῦσα ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς ἠνδρώθη καὶ ἐπεκράτησεν ἀπὸ τὰς κατακόμβας. Δὲν ἠθέλησεν οὐδεὶς τῶν Ἀρχιερέων μας νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν μέθοδον τῆς διαφωτίσεως, τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης ἢ τῆς ἀνοχῆς, ὁπότε τὸ ζήτημα δὲν θὰ εἶχεν δξυνθῇ, καὶ ὁ χρόνος ἴσως νὰ ἦτο θεραπευτὴς του, ἐὰν μὲ τὴν πάροδον τῶν ἐτῶν ἐπέβηοντο οἱ Παλαιοσημερολογίται, ὅτι ἡ γενομένη τὸ 1924 καινοτομία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θὰ ἦτο ἡ τελευταία καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἄλλοτε ἀλλαγὴ εἰς τοὺς Κανόνας καὶ τὰς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἀνευ τηρήσεως τῶν ἐπιβεβλημένων τύπων τῆς Ἐκκλησίας καὶ χρησιμοποιοῦσε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ. Τοῦτο θὰ ἐγένετο ἴσως μετὰ πάροδον ἐτῶν, ἀλλὰ πάντως ἐὰν ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἀπέφυγε τὸν διωγμὸν καὶ ἐχρησιμοποίησε μεθόδους χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ ἀνοχῆς. Τώρα μετὰ τοὺς διωγμούς της, ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησε μίαν ἄλλην κατάστασιν, ἐπικίνδυνον διὰ τὴν Ἐνότητητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας καὶ θὰ χρειασθῇ κόπος πολλὸς διὰ νὰ ἐξευρεθῇ τρόπος ἐπανόδου εἰς τὴν εὐφροσύνην. Οὐδέποτε ὁμως εἶναι ἀργά, ἐὰν τὸ θελήσῃ μὲ τὴν ψυχὴν τῆς ἡ Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ εὔρῃ μίαν λύσιν τοῦ ζητήματος αὐτοῦ.

Θὰ συνεχίσωμε ὁμως εἰς ἄλλο σημείωμα.

Νικ. Ι. Ζορμπᾶς

Βουλευτὴς Χίου

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.—Ἀθήναι.

Υπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σερμλίνης

Θερμοκολλέους 33.—Ἀθήναι

ΑΣΚΗΤΑΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ Η ΑΒΡΟΔΙΑΙΤΟΙ ΗΓΕΜΟΝΕΣ;

Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν θέτομεν δσάκις ὡς κοινοὶ θνητοὶ παρακολουθοῦμεν τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα τῶν ἐπισήμων ἀντιπροσώπων τοῦ Σωτῆρος. Πρέπει κατὰ τεκμήριον οἱ «Ἀρχιερεῖς» οἱ φέροντες ἐν ἐγκολπίῳ τὸν μὴ ἔχοντα τοῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει, νὰ διακρίνωνται διὰ τὴν ἀπλότητητα τῆς ἐμφανίσεως, τὴν λιτότητα τοῦ βίου, τὴν ἀποστολικότητα τῆς δράσεως ὥστε ἡ ζωὴ τῶν νὰ εἶναι ἄρωμα καὶ εὐδία πνευματικῇ. Ἀντ' αὐτοῦ ὅμως ἰδοὺ ποῖαν εἰκόνα παρουσιάζει ἡ ζωὴ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, ὅπως μᾶς τὴν περιγράφει πρωὶν ἡ ἐφημερίς.

Εἰς φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Φωκικὸν Βῆμα», περιελθὼν εἰς χεῖρας μᾶς, ἐδημοσιεύθησαν σοβαρότατα καταγγελίαι ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἀθανασίου. *Οὕτω ὁ ἐν λόγῳ ἀνώτερος κληρικὸς φέρεται* ὡς δέρων τοὺς ὑπ' αὐτὸν ἱερεῖς ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ χώρου τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ μητροπολιτικοῦ μεγάρου, ἐνεργεῖ ταξείδια εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον μὲ ἐιδικῶς ναυλωμένα πλοίαρια μὲ...εὐχαρίστους συνοδείας, ὑποχρεοῖ τὰς κατὰ τόπους ἐκκλησίας εἰς παράθεσιν πλουσιωτάτων γευμάτων πρὸς αὐτόν καὶ τὴν συνοδείαν του, ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὰ μοναστήρια τὸ ἔλαιον καὶ τὸ βούτυρον μέχρι σταγόνος· καὶ ἐν γένει διάγει βίον οὐχὶ χριστιανικὸν καὶ συνάδοντα πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας, εἰς σημεῖον νὰ ἀκούωνται ἐναντίον του ἔντονοι *κατακραυγαί*. Θὰ ἠθέλαμεν νὰ γνωρίζωμεν τί ἐπραξε ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ὡς ἄνω καταγγελιῶν, καθότι ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἐν λόγῳ ἄρθρων ἔχουν παρέλθει δύο μῆνες. Ἀναμένομεν μίαν ἀπάντησιν μὲ τὴν προειδοποίησιν ὅτι θὰ ἐπανέλθωμεν.

Δὲν θὰ ἀναγάγωμεν εἰς κανόνα τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ καταγγελλομένου ἐπισκόπου. Διατί ὅμως ἡ Σύνοδος νὰ μὴ ἐλέγχει τὸν τρόπον αὐτοῦ τῆς ζωῆς; ὅταν ἐν ὑπεύθυνον σῶμα σιωπᾷ διὰ τὴν κακὴν συμπεριφορὰν ἐνὸς μέλους, τότε ἀποδεικνύει ὁμοιότητα ζωῆς!

Τίνας οἱ Ποιμένες καὶ τίνας οἱ ψευδοδιδάσκαλοι ἡ Ἀγία Γραφή, τὸ Θεῖον Εὐαγγέλιον ταῦς ἀποκαλύπτει

ΟΜΙΛΕΙ Ο ΙΕΡΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

«Δικαίως ἐκάλεσεν ὁ Χριστὸς θύραν τὰς Γραφάς. Διότι αὗται μᾶς προσεγγίζουν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἀνοίγουν τὴν θεογνωσίαν, αὗται μᾶς φυλάττουν καὶ δὲν ἀφίνουν τοὺς λύκους νὰ ἐμβῶσι κατεπάνω μας. Καθὼς θύρα τις ἀσφαλῆς, οὕτω ἐμποδίζουν τοὺς αἰρετικούς ἀπὸ τοῦ νὰ ἐμβῶσι, κατασταίνουσαι ἡμᾶς ἀσφαλεῖς εἰς ὅλα ὅσα ἐπιθυμοῦμεν, καὶ μὴν ἀφίνουσαι μᾶς νὰ πλανώμεθα. Καί, ἐὰν τὴν θύραν ταύτην δὲν ἀφήσωμεν ἀπὸ τὴν ἀμέλειάν μας ἀνοικτήν, δύσκολα θέλουν οἱ ἐχθροὶ μᾶς κυριεύσει. Διὰ μέσου ταύτης θέλομεν διακρίνει τοὺς ὄντως ποιμένας ἀπὸ τοὺς ψευδοποιμένας. Ἀλλὰ: τί δηλοῖ τὸ εἰς τὴν αὐλήν; Δηλοῖ πρὸς τὰ πρόβατα καὶ τὴν ἐκείνων πρόνοιαν. Διότι, ὅστις δὲν μεταχειρίζεται τὰς

Γραφάς, ἀλλ' ἀναβαίνει ἀλλαχόθεν, ἤγουν, κόπτεται ὁδὸν ἄλλην, καὶ δὲν περιπατεῖ εἰς τὴν νόμιμον, οὗτος εἶναι κλέπτης. Βλέπετε καὶ ἐκ τούτων, ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὸν Πατέρα, φέρων τὰς γραφάς εἰς μέσον. Διὰ τοῦτο ἔλεγε καὶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους, «Ἐρευνάτε τὰς Γραφάς». (ὁπόμν. εἰς Ἰωαν. ὁμιλ. νθ').

Ἐλάτε λοιπὸν, ὡς ἀνοίξωμεν τὰς ἱερὰς βίβλους, εἰς τὰς ὁποίας εὐρόντες τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας, ὡς βαδίζωμεν εἰς αὐτήν, ἀνατρέχοντες, εἰς τὰ ἅγια ὄρη, τοὺς προφῆτας λέγω καὶ Ἀποστόλους, διὰ νὰ μὴ πλανηθῶμεν, καὶ «περιφερώμεθα ἐν παντὶ ἀνέμῳ τῆς διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς τὴν μεθοδείαν τῆς πλάνης». Ἀς μὴ ἀπομείνωμεν κάτω, ἀλλ' ὡς ἀναβῶμεν ὁμοῦ μὲ τοὺς ἁγίους μαθητάς εἰς τὸ ὄρος τὸ μακάριον, καὶ ἃ ἀκούσωμεν τὸν ἡμέτερον Ποιμένα λέγοντα, «Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε, βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ», πανταχοῦ βλέπετε. Ὁμοίᾳ λέγει καὶ ὁ Ἰωάννης, «Ἵνα μὴ ἀπολέσῃτε ἃ εἰργάσασθε».

Καὶ ὁ Παῦλος, «βλέπετε τοὺς κύνες, βλέπετε πῶς περιπατεῖτε. Τὸ δὲ βλέπετε καὶ βλέπετε διὰ τί ποτα ἄλλο δὲν ἐλέχθη, πλὴν διὰ νὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς ὅσοι προβέαν ἐνδεδυμένοι καὶ τὸν λύκον ὑποκρύπτοντες, ἀπατοῦν τοὺς ἀμελεστέρους. Ἀναγκαιότατα δὲ λέγεται πανταχοῦ εἰς τὰς Γραφάς, τὸ βλέπετε καὶ ὁράτε, καὶ ἀγρυπνεῖτε καὶ προσέχετε ὅχι μόνον εἰς τὸν ἑαυτὸν σας, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλον τὸ ποίμνιον. Διότι κἀνὲν ἀπὸ τὰ συμφέροντά μας δὲν ἐπαρσώπησεν ἡ θεία Γραφή.

Εἰς ἐμὲ δ' ἔρχεται νὰ δακρύω, ὅταν ἀκούω τινὰς ἀπὸ τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν λέγοντας, ὅτι δὲν περιέχοντα ταῦτα εἰς τὰς θείας Γραφάς· καὶ τοῦτο ἀκούω ὅχι μόνον ἀπὸ λαϊκούς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς τὸ φαινόμενον ποιμένας καὶ τοὺς ὅσοι κρατοῦν τόπους ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ἀλλ' ὅχι τρόπους· πρὸς τοὺς ὁποίους ἀρμόζει νὰ εἴπῃ τις. Ἀλλοίμονον, σεῖς ὁδηγοὶ τυφλοὶ καὶ ἀπαθεῖς, καὶ ἀστήρικτοι· οἵτινες ἀρέσκεσθε μᾶλλον εἰς τὰ στολίδια παρὰ εἰς τὰ βιβλία. Οἵτινες, ἀπὸ διακόνους τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ ἐγίνεστε διακονάριοι τῆς γαστροῦ σας. «Ὦν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία, καὶ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ»· οἵτινες κακομεταχειρίζεσθε τὸ γάλα καὶ τὸ μαλλίον, καὶ τὰ κρέατα τῆς ποίμνης, περὶ δὲ τῶν προβάτων τίποτε δὲν φροντίζετε! «Πῶς οὖν ἐκφρεύσεσθε, τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; Ὑεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστέ.

Οὐαὶ ὑμῖν ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσερχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν».

Τὶ θέλομεν ἀπολογηθῆναι εἰς τὸν Ἀρχιποιμένα, ὃ ποιμένες καὶ συμποιμένες;

Εἰπέ, ὃ μακάριε Πέτρε, τὸν ὁποῖον ἐμακάρισεν ὁ Κύριος, Θεὸς ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς· εἰπέ μας περὶ τῶν πλανώντων καὶ μελλόντων νὰ πλανῶσι τοῦ Χριστοῦ τὴν ποίμνην, τὴν ὁποίαν σοῦ ἐπαράδωκε καὶ ἐμπιστεύθη ὁ Ἀρχιποιμὴν καὶ Ἐπίσκοπος τῶν ψυχῶν ἡμῶν· εἰπέ ὅσα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα σοῦ ἐψυχῶν ἡμῶν· εἰπέ ὅσα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα σοῦ ἐψυχῶν ἡμῶν, καὶ στήριξέ σου τὴν ποίμνην· δεῖξε μας τοὺς κρυφίους λύκους, καθὼς ἐπραξε καὶ ὁ διδάσκαλός σου Χριστὸς ὁ Κύριος. Ὁ Πέτρος εἶπε:

«Τοῦτο κρῶτον γινώσκετε, ὅτι ἐλεύσονται ἐπ'

Ἡ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΠΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ

Ἡ ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΗΣ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

*Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον διδασκαλίαν
τοῦ Μητροπολίτου Μόσχας Πλάτωνος*

(κατὰ μετάφρασιν τοῦ Κοραῆ)

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐδιώχθη πάντοτε, καὶ θέλει διωχθῆ ἕως τῆς συντελείας, ἀλλὰ δὲν θέλει ἐξαλειφθῆ ποτέ.

Ὡς ἔλαβεν ἀρχὴν ἡ κατέχουσα τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως Ἐκκλησία εὐθὺς ἐδιώχθη, καθότι μετὰ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀπιστίας, μετὰ τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀσεβείας, μετὰ τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς κακίας ἐστάθη πάντοτε μία αἰώνιος καὶ ἀσπονδος ἔχθρα. Πρῶτος διώκτης ἐστάθη ὁ Κἄιν φονεὺς τὸν ἀθῶον αὐτοῦ ἀδελφὸν Ἀβελ καὶ «τῇ ὁδῷ τοῦ Κἄιν» ἐπορεύθησαν ὅλοι οἱ διώκται.

Ἀπὸ τὸν Κἄιν κατήγετο τὸ γένος τῶν ἀσεβῶν, καθὼς ἀπὸ τὸν Σὴθ οἱ εὐσεβεῖς, τοὺς ὁποίους υἱοὺς τοῦ Θεοῦ ὀνομάζει ἡ Γραφή.

Οἱ πρῶτοι ἐστάθησαν ἐχθροὶ ἀδιάλλακτοι τῶν δευτέρων καὶ ἐπνίγησαν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ κατακλυσμοῦ. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως ἐσώθη εἰς τὴν Κιβωτὸν ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν. Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν καθὼς ἐπληθύνθησαν πάλιν οἱ ἄνθρωποι, ἐπερίσσευσεν ὁ ἀριθμὸς τῶν κακῶν, τῶν ὁποίων ἀρχηγὸς ἐστάθη τὸ γένος τοῦ ἀσεβοῦς Χάμ. Ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ καὶ ὁ Ἰακώβ, ὑπέμειναν σταθερῶς πολλοὺς πειρασμοὺς καὶ διωγμοὺς. Τὰ αὐτὰ ἐπαθεν καὶ ὁ Ἀὐτὸς ἀπὸ τοὺς Σοδομίτας, ὁ Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἰδίους ἀδελφούς, οἱ Ἰσραηλῖται ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, ὁ Μωϋσῆς ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλῖτας καὶ ὁ Δαυὶδ ἀπὸ τὸν Σαουλ. Ὅλοι οἱ προφῆται εὐρέθηκαν παντοῦ ἀντιλογίας καὶ διωγμοὺς καὶ πάντες οἱ ἰσχυροὶ τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ αὐτοὶ προσέτι οἱ ἀγιώτατοι ἄνδρες ἔτρωγον τότε τὸν ἄρτον αὐτῶν μετὰ δακρύων, καὶ ἐπινον τὸ ποτήριον τῆς θλίψεως. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ οἶκτιον αἷμα ἤρξατο νὰ χύνεται ἀπὸ τοῦ Ἀβελ καὶ ἐτελεύτησε μετὰ τὴν αἱματοχυσίαν τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ καὶ Προδρόμου τῆς Χάριτος. Ὅλα ταῦτα συνέβησαν εἰς τὸν καιρὸν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Εἰς δὲ τὸν καιρὸν τῆς νέας ἀποκαλυφθείσης χάριτος, ἀνέλαβε πρῶτος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν τὸν ἅγιον τοῦτον πόλεμον καὶ εὐλόγησε δι' ἡμᾶς τὰ πρὸς σωτηρίαν ψυχῆς καὶ συντείνοντα σταυρικά πάθη. Ἡ ζωὴ τοῦ ἔλαβε ἀρχὴν μετὰ τοὺς διωγμοὺς, ἐπέρασε μετὰ μεγάλαν ἀσχύνην, πένιαν καὶ καταφρόνησιν καὶ ἐτελεύτησεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Οἱ Ἀπόστολοι τοῦ τὸν ἐμιμήθησαν ὡς διδάσκαλον παρὰ τοῦ ὁποίου ἐστάλησαν «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» εἰς ὅλον τὸν

κόσμον. Καὶ ἦσαν, καθὼς λέγουσιν αὐτοὶ περὶ ἑαυτῶν, ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου—θέατρον τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις. Ὅσοι ἀνεφάνησαν ἔπειτα ἐκ τοῦ αἵματος τῶν Ἀποστόλων, πληθὺς ἀναρίθμητον Χριστιανῶν ἔλαβον τὴν αὐτὴν τύχην. Οἱ αὐτοκράτορες τῶν Ρωμαίων καὶ ὅλοι οἱ μεγάλοι τοῦ κόσμου τοῦτου ἐξωκλίσθησαν μετὰ πάσης δυνάμεως, διὰ νὰ τοὺς ἐξαλείψωσι καὶ τοὺς ἐσφάζον ὡς πρόβατα.

Δέκα μεγάλους διωγμοὺς ἀπαριθμεῖ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία. Πρῶτον ἐπὶ Νέρωνος, δευτέρον ἐπὶ Διοκλετιανοῦ, τρίτον ἐπὶ Τραϊανοῦ, τέταρτον ἐπὶ Ἀνδριανοῦ, πέμπτον ἐπὶ τῶν Ἀντωνίνων, ἕκτον ἐπὶ Σεβήρου, ἑβδομον ἐπὶ Μαξιμίνου, ὄγδοον ἐπὶ Δεκίου, ἔνατον ἐπὶ Οὐαλεριανοῦ, δέκατον ἐπὶ Διοκλητιανοῦ. Σπαράσσεται ἡ καρδιά του, ὅστις συλλογισθῇ τὰ σκληρὰ μαρτύρια, ὅσα εἰς αὐτοὺς ἐγίναν. Τὰ ἐλαφρότερα ἦσαν ἡ στέρεσις τῆς τιμῆς καὶ τῶν ὑπαρχόντων, τὸ νὰ τοὺς πέμψωσιν εἰς τὰ μεταλλεῖα διὰ νὰ σκίπτωσι τὴν γῆν, ἡ μαστίγωσις, ἡ τομὴ τῆς γλώσσης, ἡ ἐκκοπή τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν, ἀφροῦ πρῶτον ἐξεσπῶντο οἱ ὀδόντες καὶ ἐξεσπύοντο οἱ ὀφθαλμοί. Τοὺς ἔρραπτον εἰς δέρματι ζῶων καὶ τοὺς ἔρριπτον εἰς τὰ θηρία, διὰ νὰ τοὺς σπαράξωσι συνέτριβον ὅλα τὰ μέλη καὶ τοὺς ἐκρέμων ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Τοὺς ἔρραπτον εἰς ψιθάς, καὶ τοὺς ἔπνιγον εἰς τὰ ὕδατα, τοὺς ἔκαιον εἰς τὸ πῦρ, τοὺς ἔδαπτον ζῶντας εἰς τὴν γῆν ἢ τοὺς ἐλιθοβόλουν, τοὺς ἐνέκλειον εἰς χαλκοὺς ἐκπεφυρόμενους βόας, συνέτριβον ἕως καὶ αὐτὰ τὰ ὀστέα τῶν καὶ ἐσπάρασσον τὰ ἐντόσθια τῶν, τοὺς ἐφόνευον ἐπιχέοντες εἰς τὸ στόμα τῶν βραστὸν μόλυβδον ἢ πισσαν τοὺς κατεκρήμνιζον ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν ὀρέων, ἢ τοὺς κατέκοπτον μεληδόν ἐν ἐνὶ λόγῳ ἔδειξαν εἰς αὐτοὺς, πᾶν εἶδος σκληρότητος καὶ ἀπανθρωπιάς, ὅτι δύναται τις νὰ ἐπινοήσῃ.

Ἐνταῦθα πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὡς ἐν παρόδῳ, ὅτι οἱ μάρτυρες ὄχι μόνον ἔδειξαν εἰς αὐτὰ τὰ μαρτύρια ἀκαμπτον σταθερότητα, ἀλλὰ καὶ ὑπέμειναν θαυμάσιον μεγαλοψυχίαν, χωρὶς νὰ τυραχθῶσιν ἢ νὰ ὀργισθῶσιν ἐναντίον εἰς τοὺς διώκτας αὐτῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπόδειξις ἰσχυρὰ τῆς ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς πίστεως.

Οὗτοι οἱ φανεροὶ διωγμοὶ διέμειναν μέχρι τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου καὶ ἀγκαλὰ οὗτος ὁ τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ προσήλυτος αὐτοκράτωρ κατήγγησε τὸ περὶ τῶν διωγμῶν ψήφισμα, δὲν ἔπαυσαν μετ' ὅλον τοῦτο οἱ κρύφιοι διωγμοί, τοὺς ὁποίους ὑπέμειναν ἐν παντὶ καιρῷ οἱ εὐσεβεῖς ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς. Χωρὶς ν' ἀναφέρω ὅσους διωγμοὺς καὶ φόνους ὑπέμειναν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τὰ ἄπιστα ἔθνη καθ' ὅλην τὴν οἰκουμένην. Ἀνήθη πάλιν ἐξυπαρχῆς πρὸ ὀλίγων ἑκατοστηρίδων τὸ πῦρ τοῦ διωγμοῦ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας, ὁπότεν εἰς τὰς ἐμφυλίους διχονοίας τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Μωάμεθ δουλώσας τὴν Ἀνατολήν, ἐπολέμησεν τὸν Χριστιανισμόν, καὶ ἡ Δύσις ἔκλυε τὸν ἀντίον εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ Πάπα.

Ἀνεφύθησαν πρὸς τοὺς τοὺς προειρημένους διώκτας (τοὺς ὁποίους καὶ ἐξωτερικοὺς δύναται

ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν ἐμπαίκεται κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας πορευόμενοι). Καὶ πάλιν λέγει.

«Καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀσελγείαις, οἷς τὸ κρίμα οὐκ ἄργεῖ, καὶ ἡ ἀλώλεια αὐτῶν οὐ νυστάζει, κατὰρας τέκνα, καταλιπόντες εὐθεῖαν ὁδόν».

τις νὰ ὀνομάσῃ) ἄλλοι διώκται οἰκεῖοι, διὰ νὰ εἰπῶ οὕτω, καὶ ἐσωτερικοί. περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ Ἰωάννης α' Ἐπιστ. β' 19.

Ἐξ ἡμῶν «ἐξηλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν» ὁποῖοι εἶναι αἱρετικοί, ὅ οἱ μὲ πρόφασιν τοῦ νὰ ὑπερασπίσωσι τὴν ἀλήθειαν, καταθλίβουσι τὴν ἀλήθειαν μὲ τὰς ἁλλοκότους καὶ ὀλεθροὺς αὐτῶν δόξας. Εἶναι πλήρεις ὅλοι οἱ αἰῶνες ἀπὸ τοιαῦτα τέρατα, τὰ ὁποῖα ἐσπάρξαν μάλιστα τὰ σπλάγχνα τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Σωτῆρος ἀνεφύησαν αἱ ἐξῆς κεφαλαιώδεις αἱρέσεις: οἶον τῶν Σιμωνιανῶν, τῶν Βαλεντινιανῶν, τῶν Πελαγίανων, τῶν Νεστοριανῶν, τῶν Εὐτυχιανῶν, τῶν Ἀρειανῶν, τῶν Μακεδονιανῶν καὶ ἄλλων πολλῶν, τὰς ὁποίας περιττὸν εἶναι νὰ ἀναφέρω κατὰ μίαν ἐκάστην. Ἐπειδὴ οἱ ἐσωτερικοί, καθὼς οἱ ἐξωτερικοὶ διωγμοί, θέλει μείνωσι μέχρι τῆς συντελείας, ἤγουν ἕως οὗ νὰ ἀποστείλῃ «Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κἀμινον τοῦ πυρός». Ματθ. ιζ', 41, 42.

Οἱ διώκται τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀντίχριστοι. Ἡ ἁγία γραφὴ ὀνομάζει τοὺς διώκτας τῆς Ἐκκλησίας Ἀντιχρίστους. Εἶναι δὲ οὗτοι ὅσοι ἀντιφέρονται εἰς τὸν Χριστὸν, Ἰωάν. Α', 2, 18 τῶν ὁποίων ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ κακία θέλει περισσεύει, ὅσον ἐγγίζει ἡ ἡμέρα τῆς κρίσεως. Ἡ σοφὴ τοῦ Θεοῦ πρόνοια συγχωρεῖ τοὺς διωγμούς, διὰ νὰ φανερωθῶσιν οἱ ἐκλεκτοὶ αὐτοῦ, καθότι ἡ αὐστηρότης τῶν διωγμῶν φανερῶναι τὴν σταθερότητα τῆς πίστεως, παρακινεῖ τοὺς λοιποὺς εἰς μίμησιν, καὶ διπλασιάζει τὸν μισθὸν αὐτῶν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς· αἱ αἱρέσεις δὲ πάλιν καὶ τὰ σχίσματα φανεροῦσι μᾶλλον ἐκείνους, ὅσοι ἐπιμένουσιν ἐδραῖοι καὶ ἀμετακίνητοι εἰς τὴν ἀλήθειαν, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, Α', Κορινθ. ια, 19. «Δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δοκίμοι φανεροὶ γίνωνται ἐν ὑμῖν», ἀλλ' οὐαὶ εἰς ἐκεῖνον, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται!

(Συνεχίζεται)

ΚΑΘΑΡΜΟΣ

Ὁ προσορισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι μέγας, εἶναι ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου ψυχικῶς καὶ σωματικῶς· εἶναι ὁ δρόμος πρὸς ὁδηγῆ εἰς τὴν ἀπόλυτον εὐτυχίαν, εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ μετὰ θάνατον καὶ τὴν σχετικὴν εὐτυχίαν εἰς τὴν πρόσκαιρον ζωὴν. Εἶναι τὸ λιμάνι εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκει ὁ κάθε ὁδοιπόρος τῆς ζωῆς ξεκούρασι καὶ κατάπαυσιν τοῦ πόνου. Εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· καὶ ὅσον καὶ ἂν προσεπάθῃσιν καὶ προσπαθοῦν οἱ μικροί, οἱ ἀνθρώποι τῆς ἀρνήσεως τὸ σβύσουν τὸσον γελοιοποιούνται.

Ὅσον ὅμως εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητον ἡ θεία προέλευσις τῆς Ὁρθοδοξίας τὸσον εἶναι γεγονὸς, ὅτι κόσμος πολὺς εἶναι μακρὰν αὐτῆς. Ποῖα τὰ αἷτια τῆς ἀπομακρύνσεως τοῦ κόσμου; Πολλά. Καὶ τὸ σπουδαιότερον ἀπὸ ὅλα ὁ κλῆρος καὶ δὴ οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλη-

σίας, οἱ ὁποῖοι καλὸν θὰ ἦτο νὰ μελετήσουν ὀλίγον τὸ Εὐαγγέλιον· ἐκεῖ θὰ ἐβλεπον τι διατάσσει ὁ Ἰησοῦς καὶ πῶς πρέπει νὰ εἶναι, οἱ Ποιμένες καὶ οἱ ἀντιπρόσωποι του.

Φῶς, Πόλεις εἰς ὄρος κείμεναι· ἀκτμησομένη! Παρθενία! Ὑπακοὴ εἰς τοὺς Νόμους τῆς Ἐκκλησίας. Ἰδοὺ οἱ ὄρκοι σας, τὰ καθήκοντά σας. Ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν θέτει ὑπὲρ τῶν προβάτων. Ἀλλοίμονον ὅμως. Ὅχι μόνον δὲν τηρεῖται τοῦτο ἀλλὰ καὶ κλείετε τὴν θύραν εἰς τοὺς βουλομένους εἰσελθεῖν μὲ τὴ σκανδαλώδη ζωὴν σας. Ὁ Χριστὸς λέγει ὅτι ὅποιος σκανδαλίσει ἓνα τῶν ἀδελφῶν μου τούτων τῶν ἐλάχιστων συμφέρει εἰς αὐτὸν νὰ βάλλῃ μύλοπετραν εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ νὰ καταπονισθῇ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀκούτε Σεβασμιότατοι;

Ἀνστύχως ὅμως ὑμεῖς εὐρίσκεσθε μακρὰν τοῦ Λαοῦ, μακρὰν ἀπὸ τὰ δάκρυά του καὶ τὸν πόνον του. Ἀντὶ νὰ εἰσθε πλησίον του καὶ νὰ κλαίετε με τοὺς κλαίοντας, νὰ πονέσητε με τοὺς πονοῦντας, νὰ πεινάσητε με τοὺς πεινῶντας, νὰ ἀγαπήσητε τοὺς ἐλάχιστους, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ Χριστὸς ἀπέθανε καὶ νὰ στηριχθῇτε εἰς αὐτοὺς καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ἀντλήσῃτε δύναμιν, διώκετε ἀπηνῶς τοὺς ἀδελφούς τοῦ Κυρίου. Παύσατε νὰ εἰσθε δοῦλοι ἀρχόντων καὶ γίνετε δοῦλοι Χριστοῦ. Παντοῦ διωγμοί, παντοῦ τριγμοί, παντοῦ σεισμοί.

Ἀπαιτήσατε ὑμεῖς τὸν καθαρμόν. Ζήσατε τὸ ἰδανικὸν τῆς Ὁρθοδοξίας· πλησιάσατε τὸν Χριστὸν καὶ ἐκεῖ θὰ εὕρητε δροσίαν καὶ χαρὰν. Ἡ ὥρα εἶναι ἐνδεκατῇ διὰ νὰ φθάσῃ ἡ δωδεκάτῃ τότε θὰ εἶναι ἀργά. Προβῆτε ἄμεσως εἰς τὸν καθαρμόν, καλέσατε ἐπιστράτευσιν ὅλων τῶν τέκνων τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλὰ τί λέγω ποίων τέκνων; Ἐκείνους πρὸς λακτίζετε; Ἐκείνων πρὸς ξυρίζετε; Ἐκείνων πρὸς κλείετε τὰς Ἐκκλησίας των. Καὶ τὰ ὅποια δικαίως δὲν σὰς ἀναγνωρίζουν ὡς Ποιμένας των; Ἡ συνείδησίς των εἶναι Ὁρθόδοξος καὶ πλησίον εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις, τὰς ὁποίας ἐγκαταλείψατε· καὶ ὄχι μόνον ἐγκαταλείψατε, ἀλλὰ διηρέσατε τὸν Λαὸν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἡμερολογίου εἰς δύο ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα. Ἀμέσως δράσατε ἐπαναφέροντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ὁπότε θὰ ἐπανέλθῃ αὐτομάτως ἡ φυγαδευθεῖσα εἰρήνη.

Καὶ τότε μετὰ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Λαοῦ προβῆτε εἰς τὰς ἐγχειρήσεις. Ἀμεσος χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, ἄμεσος καθαρμὸς ἀπὸ τὰ σεσηπτότα μέλη, ἄμεσον ἀνοιγμα τῶν φακέλων τῶν Ἀρχιερέων καὶ παντὸς ἐπιληψίμου παρασίτου εὐρέμενου εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

Θεολογικὸς

ΕΤΗΣΙΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τὴν 29-9-52 π. ἡμέραν Κυριακὴν εἰς Μπάφι τελεῖται τὸ ἐτήσιον Μνημόσυνον τοῦ Ἀειμνήστου Πατρὸς καὶ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μονῆς Θεοκλήτου. Παρακαλοῦνται οἱ ἀδελφοὶ ἔπως προσέλθωσιν καὶ συμπροσευχηθῶσιν καὶ προσφέρουν πρὸς τὸν Ὑψιστον τὰς δεήσεις των ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΥΠΟΥΡΓΙΚΑΙ ΜΙΚΡΟΠΡΕΣΒΕΙΑΙ!

Μᾶς κατέπληξε ἡ ἐντὸς 24 ὥρῶν τελεία μετατροπὴ τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας. Τὴν μίαν ἡμέραν ὠμίλησεν ὡς ἐντιμος δημοκρατικὸς ἀνὴρ ἐνῶ τὴν δευτέραν ὡς ἐπεροκλήτων ὄργανον κατευθυνόμενον... ἀπὸ τὰς εὐλογίας τῶν «Σεβασμιωτάτων»! Τί συνέβη εἰς τοὺς θαλάμους τῆς ὑπουργικῆς Διανοίας δὲν γνωρίζομεν. Αὐτὸ θὰ τὸ γνωρίζῃ μόνον ὁ ἴδιος καὶ οἱ «Σεβασμιώτατοι». Ἡμεῖς ἐνὰ τονίζομεν: Τοιαῦται μεταστροφαὶ θίγουν τὸν στοιχειώδη ἀνδρισμὸν ἐνὸς ἀπλοῦ θνητοῦ· τὸν δὲ βουληφόρον ἄνδρα, καὶ μάλιστα τὸν πολιτευόμενον ὑπὸ τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς Δημοκρατίας, τὸν συντρίβει ἀνεπανορθώτως. Ἐνῶ ἡμᾶς οὐδόλως μᾶς πτοοῦν.

ΕΚΤΡΟΠΗ ΦΑΝΑΤΙΣΜΟΥ

Εἶναι γεγονός· ὅτι ὁ φανατισμὸς τυφλώνει καὶ ὁδηγεῖ τὸν φανατισμένον εἰς βράθρα ἀπολείας καὶ καπλᾶς. Αὐτὸ τοῦλάχιστον διεπιστώθη ἀπὸ τὴν περιπτώσει τῶν Θεβῶν. Οἱ συγγενεῖς ἐνὸς ἀποθανόντος ἀνέκοντος εἰς τὰ ἐκλείποντα ἔχρη τῶν ὀλίγων τῆς ἡγουμένης Μαρίας—ἐξήτησαν ἀπὸ τὴν χοροφυλακὴν τὴν δδειαν ἐκφορὰς τοῦ νεκροῦ μὲ ἱερεῖα—δοξακτικὸν τῆς Μαρίας. Ὁ Διοικητὴς πολὺ δοθῶς τοὺς ἐπήντησεν ὅτι ὑπάρχει Παλαιομερολογίτης ἱερεὺς, τὸν ὁποῖον δύναται νὰ καλέσουν, ἐὰν δὲν τὸν θέλοιν τότε νὰ πάρουν τὸν νεομερολογίτην. Καὶ ἐκεῖνοι διὰ νὰ μὴ κολασθοῦν προστείλῃσαν... τὸν νεομερολογίτην! Αὐτὰ τὰ ἐγκλήματα διέπραξαν οἱ ἐκμεταλλευταὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος, οἱ ὅποιοι τότε μόνον θὰ ἐκμηδενισθοῦν τελείως, εἴαν ἡ Κυβέρνησις μᾶς ἀναγνωρίσῃ ἐπισήμως. Τότε ὑπὸ τὸν ἥλιον τῆς ἐλευθερίας τὰ μικρόβια θὰ ἐκλείβουν.

Η ΩΡΙΜΟΤΗΣ ΠΑΡΑΡΗΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

Με μεγάλην εὐχαρίστησιν διαβλέπομεν τὴν ὀριμότητα τῶν Παραρτημάτων μας. Οὕτω διεξάγουν λίαν ἐπιτυχῶς τὸν ἀγῶνα εἰς τὴν περιοχὴν τῶν δημοσιεύσεων αὐτοχόρου διαμαρτυρίας καὶ προτείνουν πολυηρὰς λύσεις. Ἡμεῖς συγχάρομεν τὰ παραρτήματά μας διὰ τὴν ὀριμότητα αὐτὴν, συμμεριζόμενοι τὴν ἀγανάκτησιν τῶν. Ἐν τῇ καταστάσει αὐτῇ καταλήγομεν εἰς ὀρισμένα συμπεράσματα, τὰ ὅποια θέτομεν ὑπ' ὄψιν τῶν Παραρτημάτων ὡς βασικὰς ἀρχάς.

1) Ὅσον περισσότερον ἐντείνεται ἡ δραστηριότης τῶν Παραρτημάτων, τόσον περισσότερον ἀπαδεικνύεται τὸ λαϊκὸν ἔρεσκα τοῦ ἀγῶνος μας καὶ προσωθείται τὸ ζήτημά μας πρὸς τὴν λύσιν του.

2) Μὲ κάθε τρόπο θὰ πρέπει νὰ ἐπιδιώκεται ὁ συντονισμὸς τῆς δραστηριότητος αὐτῆς, ὥστε νὰ εἶναι ἐνιαῖος ὁ ἀγῶν. Καὶ αὐτὸ θὰ πραγματοποιηθῇ μὲ τὴν ἐγκαίρως συνεννόησιν παραρτημάτων καὶ Κέντρου.

ΑΦΙΣΙΣ ΠΡΟΕΛΡΟΥ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

Τελευταίως ἀφίχθη εἰς Ἀθήνας ὁ ἐκλεκτὸς φίλος καὶ ἀκαταπόνητος συνεργάτης κ. Νικ. Στεφανίδης πρὸς δρος Παραρτήματος Νομοῦ Καβάλλας. Καίτοι ἡθε δι' ἰδιωτικὴν του ἐπόθεσιν ἐν τούτοις μᾶς ἐξησφάλισε μίαν ἀρετὰ ἀποδοτικὴν στενεργασίαν διὰ τὴν κοινὴν ἐπόθεσιν. Τὸν εὐχαριστοῦμεν καὶ τὸν συγχάρομεν διὰ τὸν ζῆλον του.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

Δὲν γνωρίζομεν τί σκοποὶν ἐπιδιώκουν, οἷτοι ποῖος ἀόριτος νοῦς κατευθύνει αὐτὴν τὴν ἐπίσημον διαφθοράν, τὰ Καλλιστεία. Αὐὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς νεκροῦται τελείως ἡ σεμνότης, διαπομπνεται ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας καὶ ἐξαφανίζεται ἡ συναίσθησις τῆς ἡθικῆς τιμῆς. Αὐὰ τοῦ φθοροποιοῦ αὐτοῦ τρέ-

που διευκολύνεται τὰ μέγιστα ἡ προαγωγή καὶ ἐκφυλίζεται ὁσμέροι ἀνεπανορθώτως τὸ ἰδανικὸν τῆς μητρότητος. Ὅλα ὅμως αὐτὰ συνιστοῦν τὸ ἀπαισιώτερον ἐγκλήμα τῆς Ἱστορίας, εἶναι μία ὀργανωμένη δολοφονία κατὰ τῆς φυλῆς μας.

Πρὸ τοῦ ἐπισήμου αὐτοῦ ἐγκλήματος θὰ ἔπρεπε νὰ ἐγερθῇ φραγμὸς ἡθικῆς ἀντιστάσεως, ἀπὸ τὸν ἐπίσημον φρουρὸν τῆς Ἡθικῆς τοῦ λαοῦ μας, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Ὅχι δύο· τρεῖς λόγοι ἀπὸ τοῦ Ἀρβωνος εἰς συνειδήσαν τινῶν Ἱεροκηρύκων· οὔτε πανυχὰ τιτὰ ἀρθρα ἀπὸ τὰς σήλας θερονευτικῶν περιοδικῶν. Ἡ ἀντίστασις θὰ πρέπει νὰ εἶναι ὀργανωμένη καὶ συστηματικὴ· δίδει καὶ ἡ διαφθορὰ εἶναι ὀργανωμένη καὶ τείνει νὰ προσλάβῃ τὴν μορφήν κοινωτικῆς συντηθείας.

Καὶ τοιαύτην ἀντίστασιν ὀφείλει νὰ διοργανώσῃ ἡ Ἐκκλησία. Αὐτὴ εὐθύνεται διὰ τὸ ἐγκλήμα καὶ ὄχι οἱ ὀργανωταὶ του. Καὶ αὐτὸ θὰ συνέβαινε, ἐὰν ἡ Ἐκκλησία ἦτο Ἐκκλησία Γεηγορίων, Βασιλείων, Χρυσοστόμων. Τώρα ὅμως, ποὺ εἶναι «Ἐκκλησία» μικροβίων ἔχει καὶ αὐτὴ διαφθορὰ. Καὶ ἐὰν οἱ ἐκπερσιστοὶ τῆς δεινῆς τοῦ θάνατος νὰ ζήσουν ἐν τοῦ πλησίον τὴν διαφθορὰν τὴν ἀπολαμβάνουν ἀπὸ τὰς ἐφημερίδας. Τί μπορεῖ κατεῖς νὰ ἀναμένῃ ἀπὸ νεκρῶν καὶ δούλην «Ἐκκλησίαν»;

ΑΙ ΜΕΝ ΧΕΙΡΕΣ ΧΕΙΡΕΣ ΗΣΑΥ, Η ΔΕ ΦΩΝΗ ΦΩΝΗ ΙΑΚΩΒ

Εἰς ἄλλην στήλην ἀνασπενόμενοι τὰς περιέργους ἀντιφασίας καὶ ἀλλοπροσάλας δηλώσεις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας σχετικῶς μὲ τὸ Παλινδρὸν ζήτημα. Ἐκεῖνο ποὺ θέλομεν νὰ τονίσωμεν ἐδῶ εἶναι τοῦτο. Τίς δύναται νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν ἣτις ἥλλαξεν τὴν γνώμην τοῦ κ. Πατριάρχου ἐντὸς 24 ὥρῶν;

Ἀλλὰ καὶ τίς δὲν δύναται νὰ μαντεύσῃ ὅτι αὕτη ἡ αἰτία δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς ἀρχιερεῖς τῆς δδοῦ Φιλοθέης;

Τὸν ἐκάλεσαν λοιπὸν τὸν κ. Ὑπουργὸν καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν Θέσιν του. Τὴν ἐπομένην ἐδήλωσε τὰ ἀντίθετα, ἀσχετῶς ἐὰν ἐγέλασεν τὸ πατελλήριον μὲ αὐτὸ τοῦ εἶδους τὴν ἀσυνέπειαν.

Τὰ ῥάσα ὅμως τῶν ὑποκνητῶν δὲν κατάρθωσαν νὰ κερβοῦν τελείως ὀπισθεν τοῦ κ. Ὑπουργοῦ καὶ ἔτσι ἔμεναν ἀνάλυπτοι. Βλέπετε δὲν ἔχουν καὶ τὴν ὑποκριτικὴν τέχνην τῶν θεατρικῶν ὑποβολέων.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν μεσημβρίαν τῆς Τετάρτης 1 Ὀκτωβρίου ν. ἡμ. ἐγκατέλειπε τὸν μά:αον αὐτὸν κόσμον ἡ σεβαστὴ δέσποινα καὶ χριστιανὴ μητέρα Ρηγίνη Μπατιστάτου. Ἡ ζωὴ τῆς, μὴ ζωὴ ὑποδειγματικὴ καὶ πρότυπος, ὑπῆρξεν ὁ ἀρμονικώτερος συνδυασμὸς τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ τῶν οἰκογενειακῶν τῆς ὑποχρεώσεων.

Ὁ ἀγαπημένος τῆς υἱὸς Διονύσιος Μπατιστάτος εἶναι φλογερὸς κήρυξ τῶν χριστιανικῶν ἰδανικῶν εἶναι καρπὸς τῆς ὑπερόχου αὐτῆς μητρὸς.

Καὶ ὅμως ἡ παρουσία τῆς δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάμεσα μας. Πῶς τῆς ἔμεινε τὸ φωτεινὸν τῆς παράδειγμα, μὴ ἀνάμνησις κ' ἕνα χρέος: Τὸ χρέος διὰ τὴν συνέχισιν τῶν δρόμων ποῦ ἔταμε.

Εἰς τὰ ἀγαπημένα τῆς παιδιὰ εὐχόμεθα ὅπως ὁ Κύριος ἀμβλύνει τὸν συντριπτικὸν τοὺς πόνον διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς μητρὸς τῶν.